

седка се полъжеше да ги похвали предъ нея, тя се развикваше злобно:

— Аха, така ли! — крещѣше тя, — значи тѣзи сополивци сж добри, а пкъ азъ съмъ лоша, а?

И прогонваше жената, а невинитѣ дечица си изпащаха още по-зле. Хокаше всѣкакъ и мжжа си. Корѣше го за беднотата му.

Всичкиятъ имотъ надърварабѣше една крава и две прасета. Отъ кравата дояха по малко млѣко за храна и масло. А прасетата се готвѣха да заколятъ за Коледа. Елка и Борчо се грижеха за тѣхъ. Тѣ ги прибираха отъ полето, хранѣха ги, пояха ги и нагледваха кочината.

Единъ день машехата изпрати дветѣ деца да отнесатъ храна на баща си въ гората. Децата замръкнаха тамъ и бащата ги остави да спятъ при него въ колибата, гдето той живѣеше, когато имаше много работа. Но когато се върнаха утринъта, машехата ги посрещна страшно разлютена. Вълци бѣха изяли дветѣ прасета, а тя клеветѣше тѣхъ.

— Вие сте криви! — пищѣше лукавата жена. — Вие, дете останахте да спите въ гората, оставихте ме тукъ самичка да редя цѣлия домъ, та се случи тази пакостъ... Ала почакайте! Сжпо ще ви излѣзе...

Тя хвана и затвори дветѣ деца въ кочината, на мѣстото на прасе-

тата. Хвърли имъ тамъ малко слама и една скжсана черга.

Наистина, оттогава децата останаха затворени въ кочината. Машехата имъ сипваше храна и вода въ свинското корито, хокаше ги и все се заканваше люто.

Дветѣ деца имаха едно котенце, което много ги обичаше. И тѣ го обичаха и милваха. Котенцето идваше всѣка нощъ при тѣхъ, изправяше се на вратата на кочината и имъ обаждаше за всичко, каквото бѣше чуло и видѣло презъ деня.

Днесъ така, утре така, докато заговѣха, падна снѣгъ и наближи Коледа. Една нощъ котенцето дойде при тѣхъ много изплашено.

— Знаете ли какво научихъ днеска? — рече имъ то. — Чухъ машеха ви като си приказваше сама покрай огнището. Казва, че ви държала въ кочината да ви угои, та да ви заколи за Коледа вмѣсто прасетата. На татка ви казала, че ужъ вълцитѣ били изяли не прасетата, а васъ, когато сте се връщали отъ гората...

Като чуха това децата, взеха да плачатъ и да му се молятъ:

— Маценце, помогни ни да избѣгаме!

— Какъ да ви помогна, като не мога да отключа вратата! — отвърна имъ нажалено котенцето.

— Тя не е заключена — само е зарѣзена отвънъ, — каза му момчето. — Помжчи се да извадишъ